

Sygn. akt II A Ka 27/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Zbigniew Kapiński

Sędziowie: SA Ewa Leszczyńska-Furtak

SO (del.) Paweł Dobosz (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale prokuratora Magdaleny Sowa

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2021 r.

sprawy oskarżonych

T. N., syna A. i E. z d. B. urodz. (...) w S.

oskarżonego o czynny

z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Ł. J., syna W. i A. z d. G. urodz. (...) w L.

oskarżonego o czynny

z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z art. 18§3 k.k. w zb. z art. 286§1 k.k.

A. N. , syna M. i H. z d. C. urodz. (...) w O.

oskarżonego o czyn z art. 18§3 k.k. w zb. z art. 286§1 k.k.

E. S., syna K. i M. z d. T. urodz. (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 18§3 k.k. w zb. z art. 286§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 września 2020 r., sygn. akt XVIII K 292/18

1. zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia oskarżonych T. N., Ł. J., A. N. i E. S. od popełnienia zarzucanych im czynów;

2. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 27/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancja

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 17.09.2020 r., sygn. akt XVIII K 292/18.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut z pkt 2 i 3 apelacji obrońcy oskarżonego Ł. J. błędu w ustaleniach faktycznych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
W ramach tego zarzutu obrońca kwestionuje ustalenia sądu pierwszej instancji, z których wynika, że zagranicą doszło do popełniania źródłowych (bazowych czynów zabronionych), co było podstawą przyjęcia, że oskarżony Ł. J. dopuścił się dwóch czynów z art. 299§5 k.p.k. Przychylić się należy w tym zakresie do twierdzeń		

obrońcy wedle, których komunikaty S. nie stanowią wystarczającego dowodu na to, że zagranicą popełnione zostały czyny zabronione polegające na oszustwie podmiotów zagranicznych i ich doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzeniu mieniem, z których korzyści miały zostać wytransferowane na polskie rachunki bankowe. Na wstępie podzielić też należy częściowo te wywody sądu okręgowego, które wyprowadzone zostały z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4.10.2011 r., III KK 28/11 (OSNKW 2011/11/101, LEX nr 1099304), a z których wynika, że w treści art. 299 § 1 k.k. użyty został termin "czyn zabroniony", a więc obejmujący wyłącznie znamiona o charakterze przedmiotowym (z pominięciem umyślności lub nieumyślności), co powoduje brak konieczności ustalania konkretnego sprawcy, jego winy oraz innych dodatkowych przesłanek warunkujących odpowiedzialność karną. Niewątpliwie jednak co również z przywołanego orzeczenia wynika „Sąd nie jest zwolniony z konieczności udowodnienia przynajmniej tych przedmiotowych elementów czynu "pierwotnego", które pozwalają na jego zakwalifikowanie pod znamiona konkretnego czynu zabronionego zawartego w ustawie karnej, ani też nie jest zwolniony od wskazania tej kwalifikacji.” Sąd Najwyższy podkreśla także, iż „Ustawodawca wyraźnie więc wskazuje, że źródłem pochodzenia wartości majątkowych stanowiących "brudne pieniądze" ma być zachowanie realizujące znamiona konkretnego typu czynu zabronionego pod groźbą kary. Dla realizacji znamion przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. nie jest więc wystarczające ustalenie, że określone wartości majątkowe

pochodzą z jakiegokolwiek czynności
bezprawnej czy też nieujawnionego
lub "nielegalnego" źródła. Nie jest
także wystarczające w tym zakresie
ogólne wskazanie, że korzyść
majątkowa pochodzi z działalności
przestępczej, jakiegoś bliżej nie
określonego czynu zabronionego
czy też pewnej grupy przestępstw
(np. przestępstw przeciwko mieniu
czy oszustw podatkowych) bez
sprecyzowania, o jaki konkretnie typ
przestępstwa chodzi.”

Jeżeli zatem sąd pierwszej
instancji zasadnie odwołuje
się do przytoczonego judykatu
to jednak nie wyprowadza
konsekwentnie z zapatrywań Sądu
Najwyższego właściwych wniosków
dla dokonywanych w niniejszej
sprawie ustaleń faktycznych.
Obowiązkiem sądu bowiem przy
wydaniu wyroku skazującego za
czyn z art. 299§5 k.k. jest
ustalenie, że doszło do popełnienia
bazowego czynu zabronionego,
którym zgodnie z art. 115§1 k.k.
jest zachowanie o znamionach
określonych w ustawie karnej. Ma
rację sąd okręgowy odwołując się
do samodzielności jurysdykcyjnej,
która wyznaczona jest granicami
art. 7 i 8 k.p.k. jak trafnie w
przytaczanym wyroku zaznacza Sąd
Najwyższy. Oznacza to jednak, że
w toku postępowania dotyczącego
przestępstwa prania brudnych
pieniędzy zachodzi konieczność
jednoznacznego ustalenia
wszystkich przedmiotowych
znamion czynu zabronionego,
stanowiącego czyn bazowy, z
którego pochodzą bezprawnie
uzyskane korzyści majątkowe
stanowiące przedmiot prania
brudnych pieniędzy. Powtarzana
przez sąd okręgowy w uzasadnieniu
wyroku teza o tym, iż ustawodawca
nie wymaga nawet ustalenia,

by czyn stanowiący źródło wartości majątkowych mających charakter „brudnych pieniędzy” spełniał wszystkie znamiona przestępstwa oznacza, że nie zachodzi konieczność ustalania konkretnego sprawcy, jego winy oraz innych dodatkowych przesłanek warunkujących odpowiedzialność karną, a więc tych znamion, które mają charakter podmiotowy.

W oparciu o samą treść wyroku dotyczącego Ł. J. stwierdzić należy, że w ramach przypisanych oskarżonemu czynów wskazano, że bazowe czyny zabronione miały polegać na doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem dwóch osób z zagranicy poprzez dokonanie nieautoryzowanego przeksięgowania i przelania środków pieniężnych z zagranicznego rachunku bankowego. Taki opis czynu nie zawiera pełnego obrazu znamion przedmiotowych żadnego z czynów zabronionych określonych w ustawie karnej. Niekorzystne rozporządzenie mieniem może sugerować, że chodzi o występki oszustwa z art. 286§1 k.k., ale poprzestanie wyłącznie dla opisu zachowania na takiej jego charakterystyce nigdy nie mogłoby doprowadzić do ustalenia, że doszło do dokonania takiego czynu zabronionego, bo istotnym jego znamieniem jest wprowadzenie w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Konkretyzacji tych znamion nie zastąpi określenie o nieautoryzowanym przeksięgowaniu i przelaniu środków pieniężnych, bo faktycznie nie jest wiadome na czym polegało to

nieautoryzowane przeksięgowanie. Takie działanie nie zostało bliżej opisane w uzasadnieniu wyroku. Określenie to stanowi wyłącznie powielenie terminu użytego przez prokuratora w opisie zarzucanych oskarżonym czynów. Gdyby jednak próbować znaleźć desygnaty dla takiego zachowania to należałoby uznać, że nieautoryzowane przeksięgowanie polegać może także na wykonaniu pewnej czynności bez wiedzy osoby uprawnionej, bo czynność taka nie jest przez tą osobę autoryzowana. W takim jednak przypadku osoba uprawniona nie jest wprowadzana w błąd czy też jest taki jej błąd wyzyskiwany, bo ona sama takiej czynności nie wykonuje. Jak wynika ze wskazań doświadczenia życiowego tzw. bazowe czyny zabronione, przy popełnieniu których wykorzystuje się system bankowy, a których następstwem jest przelew środków pieniężnych na założone w takim celu rachunki bankowe, polegają na wprowadzeniu pokrzywdzonych w błąd poprzez przedstawienie im, za pośrednictwem chociażby poczty elektronicznej, fałszywego rachunku bankowego kontrahenta, wskutek czego pod wpływem błędu pokrzywdzony dokonuje przelewu na konto sprawców. W takiej jednak sytuacji przelew taki jest autoryzowany, bo wykonuje go osoba uprawniona. Inną sytuacją jest włamanie na konto elektroniczne posiadacza rachunku bankowego i dokonanie z niego przelewów, lecz wówczas co prawda czynność nie jest autoryzowana przez osobę uprawnioną, ale zachowanie takie nie stanowi oszustwa. Może również czyn taki polegać na wprowadzeniu w błąd pracownika banku w zakresie zleconego mu do wykonania

przelewu poprzez nieprawidłowe określenie nr. rachunku bankowego. Zapewne można byłoby wskazywać na inne zachowania, które przy wykorzystaniu narzędzi informatycznych systemu bankowego, są podejmowane dla uzyskania bezprawnych korzyści majątkowych, ale właśnie, ani z wyroku sądu pierwszej instancji, ani uzasadnienia tego wyroku nie wynika jaki faktycznie czyn zabroniony został dokonany na szkodę pokrzywdzonych. Pomimo wyrażonego jednoznacznego stanowiska w uzasadnieniu wyroku, że „jakkolwiek niewątpliwym pozostaje fakt dokonania występkę oszustwa na szkodę pokrzywdzonych”, to fakt taki jako niewątpliwy się jednak nie jawi, bo nie wynika to z opisu znamion czynu bazowego zawartych w opisie przypisanego oskarżonym czynu oraz z uzasadnieniu wyroku.

Problem jest jednak głębszy na co trafnie zwraca uwagę obrońca i stąd zasadna również była kwalifikacja zarzutu podniesionego przez odwołującego. Błąd w ustaleniach faktycznych sądu polegał bowiem na tym, że sąd w oparciu o dokumenty S. poczynił powyżej omówione ustalenia dotyczące bazowego czynu zabronionego. Ustalenia te były błędne, ponieważ treść tych dokumentów nie dawała podstawy dla takich ustaleń. Z dokumentu S., jaki stanowił dla sądu podstawę ustaleń w odniesieniu do czynu z pkt I, IV, V i VI aktu oskarżenia (2187-2188/11 akt II K 930/16) faktycznie nic nie wynika dla ustaleń dotyczących znamion bazowego czynu zabronionego. Zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa Banku (...), do którego ten dokument był

dołączony, może jedynie sugerować z uwagi na rozbieżności między posiadaczem rachunku P. W., a beneficjentem przelewu oraz podobieństwem nr. rachunków tych osób, że doszło do przelania środków na błędnie określony nr rachunku bankowego. Dokument S. nie wyjaśnia jednak co było przyczyną takiego przelewu, a co ma istotne znaczenie dla określenia znamion czynu zabronionego.

Ma rację zatem obrońca, gdy podnosi, że wskazany komunikat S. nie stanowi wystarczającego dowodu na to, że doszło do popełnienia bazowego czynu zabronionego. Najlepszym jednak sprawdzianem dla weryfikacji takiej tezy jest odpowiedź na pytanie czy w postępowaniu karnym o przestępstwo oszustwa (sąd pierwszej instancji uznał taki fakt za niewątpliwą w odniesieniu do czynu bazowego) sąd mógłby dla ustalenia, że taki występki został dokonany, oprzeć się wyłącznie na przedmiotowym dokumencie. Odpowiedź jest oczywista. Nigdy nie mógłby samodzielnie dokument taki potwierdzać, że doszło do popełnienia przestępstwa oszustwa.

W odniesieniu do czynów z pkt II i III występuje sytuacja podobna. Dowodem, na jaki sąd pierwszej instancji się powołuje dla ustalenia dokonania zabronionego czynu bazowego jest również komunikat S. (1516/8 akt II K 930/16). Z dokumentu tego wynika, że S. N. Bank prosi o zwrot funduszy, gdyż klient twierdzi, że miało miejsce oszustwo i kradzież tożsamości. Treść komunikatu nie jest oczywiście wystarczająca dla ustalenia jaki czyn zabroniony został popełniony wskutek, którego doszło do przelewu środków na

rachunek założony dla P. L.. Na czym mianowicie polegało oszustwo i kradzież tożsamości. Zachowania takie przecież mogą się wykluczać, bo kradzież tożsamości polega na używaniu danych innej osoby, które mogą umożliwić włamanie się do konta bankowego pokrzywdzonego. W takiej sytuacji nie dochodzi jednak do oszustwa. Oczywiście dane te mogą zostać wyłudzone od pokrzywdzonego poprzez wprowadzenie go w błąd, ale przedmiotowy komunikat takich informacji nie zawiera. Jest to jednak dokument, który podobnie jak uprzednio omawiany, ma charakter wtórny do informacji, jakie mógłby przekazać pokrzywdzony, a które powinny być podstawą ustaleń dla sądu. Komunikat S. nie był jednak jedynym dowodem, na jakim swoje ustalenia opierał sąd okręgowy w zakresie tego czynu bazowego. W tym zakresie przydatne miały się też okazać zeznania pracownika banku (...), lecz one również nie mogłyby posłużyć do identyfikacji rodzaju przestępstwa, jakie było przyczyną przelewu środków na rachunek w polskim banku. Ponownie wystąpiła niezgodność między danymi beneficjenta i właściciela rachunku, co jednak nie konkretyzuje mechanizmu, jaki wykorzystany został do popełnienia czynu zabronionego. Podobnie można stwierdzić, że dowody te nie były wystarczające dla poczynienia koniecznych ustaleń dotyczących znamion przedmiotowych bazowego czynu zabronionego.

Przeprowadzone rozważania wskazują jednak jeszcze na inne uchybienie sądu pierwszej instancji, bo omówione dokumenty nie dają żadnej podstawy do przyjęcia, że niekorzystne rozporządzenie

mieniem nastąpiło poprzez nieautoryzowane przebieganie i przelanie środków pieniężnych należących do osób pokrzywdzonych. W tym zakresie sąd powielając takie sformułowania z opisu zarzucanych oskarżonym czynów, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, bo ustalenie takie nie wynikało z żadnego przeprowadzonego na rozprawie dowodu. W konsekwencji stwierdzić należało, przy zachowaniu kierunku złożonych apelacji, że w oparciu o przeprowadzone dowody nie było możliwe ustalenie, że doszło do popełnienia bazowego czynu zabronionego i jakiego. Wskazać też należy, że już przy wnoszeniu aktu oskarżenia do sądu śledztwo obciążone było uchybieniami uzasadniającymi przekazania sprawy prokuratorowi do uzupełniania istotnych braków postępowania przygotowawczego z uwagi na potrzebę poszukiwania dowodów. Informacje zawarte w komunikatach S. powinny bowiem obligować prokuratora do uzyskania w drodze międzynarodowej pomocy prawnej dowodów popełnienia bazowych czynów zabronionych, którymi mogłyby być przesłuchania pokrzywdzonych czy też osób w ich imieniu działających oraz dokumenty, które stanowiły podstawę dokonanych przelewów.

Z uwagi na wspomniany kierunek apelacji na korzyść oskarżonych, w oparciu o dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia nie byłoby dopuszczalne prowadzenie rozważań czy zachowania oskarżonych wyczerpują znamiona innych czynów zabronionych niż występki z art. 299§5 k.k. Takie rozważania musiałyby uwzględniać dodatkowe ustalenia wykraczające

<p>poza te jakie poczynił sąd pierwszej instancji, co przeciwne byłoby treści art. 434§1 k.p.k. Sąd apelacyjny przy tym podziela wywody sądu okręgowego dotyczące braku możliwości przypisania oskarżonym czynów z art. 291§1 k.k. i 286§1 k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uniewinnienie Ł. J..</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonego zasługiwał na uwzględnienie. Jeżeli bowiem sąd pierwszej instancji nie miał wystarczających dowodów do ustalenia, że doszło do popełnienia bazowego czynu zabronionego, to w konsekwencji nie mógł ustalić jednego ze znamion występku z art. 299§5 k.k. Błąd taki miał zatem wpływ na treść rozstrzygnięcia, ponieważ przypisane zostały oskarżonemu czyny pomimo, że błędnie zostały ustalone ich znamiona. Uwzględnienie zarzutu obrońcy doprowadziło do dekompletacji znamion obu zarzucanych oskarżonemu czynów. W związku z tym, że opisane w ten sposób zachowania, pozbawione jednego z elementów nie wyczerpały już znamion czynu zabronionego określonego w art. 299§5 k.k. należało oskarżonego od tych czynów uniewinnić.</p>		

3.2.	<p>Zarzut z pkt II. 1. apelacji obrońcy T. N. adw. E. V. obraży przepisów postępowania art. 7 k.p.k.</p> <p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych podniesiony w apelacji obrońcy T. N. r. pr. J. C..</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Podzielić należy wywody obrońcy adw. E. V. dotyczące dokonania przez sąd pierwszej instancji dowolnej oceny dowodu z zeznań M. B. (S.). Rozważania sądu w tym zakresie są nie tyle zwięźle co skąpe w jakiegokolwiek argumenty. Dla wypełnienia wymogu zwięzłości uzasadnienia nie jest wystarczające przedstawienie szablonowych twierdzeń o wiarygodności danego dowodu w sytuacji gdy zgromadzony materiał dowodowy nie ma jednolitego charakteru, a poszczególne dowody, na jakich sąd czyni ustalenia faktyczne są sobie przeciwne. Trafnie obrońca zestawia depozycje świadków P. T. i M. B., bo w istotnych kwestiach dla prowadzonych ustaleń są one rozbieżne i wbrew ocenie sądu nie korespondują one między sobą. Sąd okręgowy dał bowiem wiarę relacjom P. T. z postępowania przygotowawczego wedle, których miał on brać udział m.in. z M. B. w przyjęciu środków pieniężnych wpłaconych na rachunek bankowy, a następnie ich wypłacie. Podstawą dla takich ustaleń są relacje tego świadka z przesłuchania z 27.10.2016 r. (2534/13 akt II K 930/16). Wynika z nich niewątpliwie, że wskutek czynności M. B. założone zostało konto, na</p>		

jakie miały wpłynąć pieniądze. M. B. udostępnił również P. T. kartę do konta dzięki, której wypłacił z niego pieniądze. Całkowicie tym depozycjom są przeciwne zeznania M. B., na jakie zresztą sąd pierwszej instancji się powoływał, bo kwestionował on, by brał udział w zakładaniu jakichkolwiek rachunków bankowych, a ujawnione u niego dokumenty bankowe i karty do rachunków, jak twierdził, należały do T. N. i je dla niego wyłącznie przechowywał (11v-12 akt II K 602/19). Zestawiając informacje pochodzące od obu świadków jako dowolna jawi się ocena, że zeznania M. B. korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym obdarzonym przymiotem wiarygodności, bo właśnie nie korespondowały one w tym zakresie, w jakim sąd pierwszej instancji dał wiarę relacjom P. T.. W dalszej konsekwencji stwierdzić też należy, że M. B. miał oczywiście powód by pomówić inną osobę o popełnienie przestępstwa, ponieważ sam mógł chcieć uchylić się od odpowiedzialności karnej. Ujawnione u niego dokumenty mogły wskazywać na jego udział w czynnościach związanych z zakładaniem rachunków bankowych i przyjmowaniem na nie środków pochodzących z nieznanego źródła i stąd taka sytuacja mogła skłonić go do przerzucenia odpowiedzialności na inną osobę. Różnice w depozycjach tego świadka i P. T., które ściśle wiązały się z tymi dokumentami, bo przecież wedle P. T. M. B. miał właśnie udostępnić mu kartę płatniczą do rachunku P. W., wymagały od sądu wyjaśniania tych rozbieżności. Miały one przecież istotny wpływ na ocenę wiarygodności M. B..

Ma rację obrońca gdy podnosi, że poza depozycjami M. B. żadne inne dowody nie wskazywały na sprawstwo T. N.. Dlatego tak istotne było odniesienie się do opisywanych rozbieżności. Mógł to sąd uczynić w sposób zwięzły, ale przekonujący. Uzasadnienie wyroku wskazuje natomiast, że okoliczności te zostały pominięte tak jak gdyby nie zostały w ogóle przez sąd dostrzeżone. Zdaniem sądu odwoławczego przyznanie wiary świadkowi wobec niewyjaśnienia tych okoliczności było sprzeczne z zasadami swobodnej oceny dowodów. W okolicznościach sprawy wątpliwości na jakie powołuje się obrońca przy omówieniu zeznań M. B. nie pozwalają na przyjęcie, że mogą one stanowić wiarygodny dowód sprawstwa T. N.. Zestawienie ich bowiem z relacjami P. T. świadczy o tym, że M. B. ukrywał swój udział w czynnościach związanych z założeniem rachunków bankowych, przyjęciem na nie środków pieniężnych i ich wypłatą. Jednocześnie nie ma powodu uznawać, iż pomówienie tej osoby o takie zachowania przez P. T. było fałszywe, bo świadek ten w tym zakresie nie miał żadnego interesu, a właśnie jego depozycje w tej części znalazły potwierdzenie w faktach ujawniania u M. B. dokumentów związanych z założeniem tych rachunków bankowych. Ocenę dowodu z zeznania M. B. dokonaną przez sąd okręgowy z tych powodów należało uznać za dowolną. Doszło zatem do obrazy przepisu art. 7 k.p.k.

W kontekście tych rozważań podzielić należy również częściowo wywody zaprezentowane w apelacji r. pr. J. C.. Częściowo, ponieważ pomimo, że podnosi on zarzut

błędu w ustaleniach faktycznych to w rzeczywistości wskazuje na uchybienia dotyczące dowolnej oceny dowodów. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może zostać podniesiony w sytuacji gdy dokonana została prawidłowa ocena dowodów. Jeżeli zatem obrońca zarzuca wyrokowi nieuzasadnione danie wiary zeznaniom M. B. to w ten sposób kwestionowany jest w pierwszej kolejności rezultat oceny dowodów przeprowadzonej przez sąd, którego skutkiem są błędne ustalenia faktyczne. W ramach apelacji r. pr. J. C. podniesione zostały częściowo podobne racje jak w pierwszej omówionej apelacji, więc nie ma potrzeby powtarzania uwag ich dotyczących. Obrońca jednak podnosi dodatkowo istotne argumenty, które mogły kierować fałszywe pomówienie M. B. na T. N.. W tym zakresie rzeczywiście wyjaśnienia oskarżonego potraktowane zostały przez sąd powierzchownie. We wcześniejszej partii uzasadniania sąd odwoławczy wskazywał na interes świadka w przerzucaniu odpowiedzialności za własne zachowania na inne osoby, co uwiarygodnione mogło zostać innymi dowodami w postaci w szczególności relacji P. T.. Obrońca nadto w swojej apelacji odwołując się do wyjaśnień T. N. wskazuje na osobisty powód, jaki mógł zaważyć na skierowaniu przez M. B. fałszywego pomówienia w stronę tego oskarżonego. Nie jest przy tym wystarczające dla falsyfikacji wyjaśnień T. N. stwierdzenie, że nie byłoby racjonalne przyjęcie, że M. B. miałyby bezpodstawnie pomówić oskarżonego. Tego rodzaju twierdzenie pozostawałoby pod ochroną art. 7 k.p.k., gdyby relacje tego świadka miały spójny charakter i pozostawały w korelacji

z innymi wiarygodnymi dowodami. Sąd pierwszej instancji nie dostrzegł jednak omówionych wyżej rozbieżności i stąd takie twierdzenie było dowolne. To bowiem inne dowody potwierdzają brak udziału T. N. w zarzucanych mu czynach, a wskazują na szersze niż deklarowane przez M. B. bezprawne działania tego świadka w zdarzeniach stanowiących przedmiot procesu (wyjaśnienia P. T., ujawnione u M. B. dokumenty). Jeżeli zatem świadek miał interes w tym, by uchylić się od odpowiedzialności karnej, to mając osobistą urazę do oskarżonego właśnie na niego mógł skierować podejrzenia o udział w czynnościach, jakie jemu można było przypisać. Ujawnienie dokumentów związanych z rachunkami, na jakie wpływały z nieznanymi źródłami pieniądze oczywiście takie podejrzenia kierowały w stronę M. B.. Przerzucenie tych podejrzeń na inną osobę od razu przy pierwszym przesłuchaniu mogło taką postawę uwiarygodnić i odsunąć zarzuty, jakie postawione mogłyby zostać M. B., co zresztą w ostateczności się stało.

Sąd pierwszej instancji miał prawo ujawnić zeznania świadka M. B. bez jego bezpośredniego przesłuchania w trybie art. 391§1 k.p.k., ale warunkiem prawidłowej oceny tego dowodu było zestawienie treści zeznań świadka z innymi dowodami, czego sąd rzetelnie nie uczynił, pomijając przeciwne im depozycje P. T. dotyczące M. B.. W takiej sytuacji zeznania M. B. jako przeciwne innym wiarygodnym dowodom nie mogły stanowić przeciwwagi wyjaśnieniom T. N., a w konsekwencji dowolna była ocena sądu okręgowego dowodu z wyjaśnień tego oskarżonego. Dla falsyfikacji tego dowodu

<p>sąd pierwszej instancji prymat wiarygodności przypisał zeznaniom M. B., które na to nie zasługiwały. Podzielić zatem należało rozważania obrońcy r. pr J. C., choć nie były one prowadzone w kontekście błędu w ustalaniach faktycznych, a dowolnej oceny dowodów. Pomimo bowiem takiej kategoryzacji zarzutu obrońca podnosił argumenty wykazujące obrazę przepisu art. 7 k.p.k., które doprowadziły do błędnych ustaleń sądu dotyczących sprawstwa oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uniewinnienie T. N.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek obrońców o uniewinnienie T. N. od popełnienia zarzucanych mu czynów zasługiwał na uwzględnienie, ponieważ obraza przepisu postępowania art. 7 k.p.k. miała wpływ na treść rozstrzygnięcia. Ustalenia dotyczące sprawstwa zarzucanych oskarżonemu czynów sąd bowiem oparł na dowodzie z zeznań M. B., które nie były wiarygodne i nie powinny się stać podstawą ustaleń sądu okręgowego.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	<p>Rozpoznając zarzuty apelacji sąd odwoławczy kierował się treścią art. 436 k.p.k. W ostateczności</p>

bowiem zostały uwzględnione wszystkie najdalej idące wnioski środków odwoławczych o uniewinnienie oskarżonych i stąd zbędne było omawianie wszystkich podnoszonych uchybień. Nadto kontrola odwoławcza wykazała również, że niektóre z uchybień podlegały uwzględnieniu z urzędu. Dlatego też uzasadnienie wyroku ograniczone zostało do omówienia tych z nich, które miały najistotniejszy charakter i które były wystarczające dla uzasadniania rozstrzygnięcia sądu odwoławczego. Sąd apelacyjny zresztą mógł faktycznie ograniczyć rozpoznanie zarzutów apelacji wyłącznie do podniesionego przez obrońcę oskarżonego Ł. J. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących bazowego czynu zabronionego. Zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu – również w granicach podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym m.in. w wypadku wskazanym w art. 435 k.p.k. i 440 k.p.k. Zgodnie z art. 435 k.p.k. sąd odwoławczy uchyla lub zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je uchylił lub zmienił na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył, gdy te same względy przemawiają za uchyleniem lub zmianą na rzecz tamtych. Rozważania przedstawione przez obrońcę Ł. J. odnoszące się do błędnych ustaleń faktycznych dotyczących bazowego czynu zabronionego dotyczyły wszystkich oskarżonych, ponieważ ww. oskarżonemu przypisano czyny o takiej samej kwalifikacji prawnej jak pozostałym oskarżonym, które dotyczyły tych samych zdarzeń i pomimo innych czynności wykonawczych, jakie ten oskarżony podejmował istotą tych wszystkich zachowań był ich związek z bazowym czynem zabronionym. Ustalenia dotyczące tego czynu uzależniały możliwość wydania wobec wszystkich oskarżonych wyroku skazującego. Z uwagi na to, że były one błędne i nie pozwalały na przyjęcie czy został popełniony bazowy czyn zabroniony i jaki, pomimo nie podniesienia tego zarzutu w środkach odwoławczych wniesionych w imieniu T. N. A. N., E. S. na podstawie art. 435 k.p.k. należało zmienić wyrok sądu okręgowego i w odniesieniu do tych oskarżonych i uniewinnić ich od popełniania zarzucanych im czynów.

Oczywiście stanowisko sądu odwoławczego może stanowić przedmiot dalszej kontroli, więc jako dodatkowe argumenty za rozstrzygnięciem sądu apelacyjnego wskazać należy na inne poważne uchybienie, jakie należało uwzględnić z urzędu. Poza

bowiem uchybieniem, jakie należało uwzględnić w oparciu o art. 435 k.p.k. w odniesieniu do wszystkich oskarżonych kontrola odwoławcza orzeczenia sądu pierwszej instancji wykazała wystąpienie warunków do zastosowania art. 440 k.p.k. „Artykuł 440 k.p.k. znajduje zastosowanie, jeżeli zaskarżone orzeczenie lub zawarte w nim rozstrzygnięcie jest rażąco niesprawiedliwe, a zatem gdy dotknięte jest - niepodniesionymi w zwykłym środku odwoławczym - uchybieniami mieszczącymi się w każdej z tak zwanych względnych przyczyn odwoławczych, o ile ich waga i charakter jest taki, że czyni orzeczenie niesprawiedliwym i to w stopniu rażącym.” (wyrok SN z 8.03.2017 r., III KK 444/16, LEX nr 2255412). Wskazać zatem należy, że w toku prowadzonego przez sąd okręgowy postępowania dowodowego w związku z przesłuchaniem świadka P. W. doszło do obrazy przepisów postępowania art. 391§1 i 2 k.p.k. oraz 186§1 k.p.k., co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia sądu.

Na rozprawie 25.11.2019 r. (917/5) pomimo błędnych zapisów protokołu, bo jako podstawę skorzystania przez świadka P. W. wskazany został przepis art. 182§2 k.p.k., osoba ta skorzystała z tego uprawnienia w związku z prowadzoną wobec niego jako oskarżonym sprawą przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie o współudział w popełnieniu czynu, jaki stanowił przedmiot procesu przed Sądem Okręgowym w Warszawie w niniejszej sprawie, która to sprawa prawomocnie na czas przesłuchania świadka się jeszcze w stosunku do niego nie zakończyła (950-953/5). Wobec odmowy składania zeznań sąd okręgowy uprawniony był na podstawie art. 391§1 i 2 k.p.k. do ujawnienia przez odczytanie wyjaśnień świadka złożonych w charakterze podejrzanego bądź oskarżonego. Sąd okręgowy natomiast ujawnił zeznania świadka ze sprawy II K 602/18 z k. 74-75 i 104-106 (917/5). W ten sposób sąd pierwszej instancji dopuścił się obrazy przepisów art. 391§1 i 2 k.p.k. oraz 186§1 k.p.k.

Jak wynika z art. 186§1 k.p.k. osoba uprawniona do odmowy złożenia zeznań może oświadczyć, że chce z tego prawa skorzystać, nie później jednak niż przed rozpoczęciem pierwszego zeznania w postępowaniu sądowym, a poprzednio złożone zeznanie tej osoby nie może wówczas służyć za dowód ani być odtworzone. Wbrew zatem dyspozycji tego przepisu sąd zeznania świadka ujawnił na rozprawie, a jak wynika z uzasadniania wyroku posłużyły one za dowód ustaleni sądu dotyczących przypisanych oskarżonym czynów.

Nie jest zrozumiałe jakie przyczyny zadecydowały o przeprowadzeniu w taki sposób czynności przesłuchania świadka, bo przytoczony przepis ma jednoznaczny charakter. Uprawnienia do odczytania zeznań świadka w razie skorzystania przez niego z prawa do odmowy ich składania nie można też upatrywać w przepisie art. 391§1 k.p.k., bo mowa w nim o możliwości odczytania poprzednio składanych zeznań jeżeli świadek bezpodstawnie odmawia zeznań. Jeżeli zaś świadek zgodnie ze swoimi uprawnieniami korzysta z prawa do odmowy składania zeznań, tak jak w przypadku P. W., to również w korelacji z treścią art. 186§1 k.p.k., nie jest dopuszczalne odczytanie składanych przez niego zeznań w tej lub innej sprawie, bo oczywiście mając ku temu podstawę prawną odmówił ich złożenia. Nie odmówił więc ich złożenia bezpodstawnie.

Naruszenie powyższych przepisów postępowania miało oczywiście wpływ na treść rozstrzygnięcia sądu, ponieważ jak wynika z uzasadniania wyroku szereg z poczynionych istotnych ustaleń opierało się na ujawnionych na rozprawie głównej zeznaniach świadka P. W. z postępowania przygotowawczego. W szczególności wskazać należy, że faktycznie stanowią one wyłączny dowód sprawstwa oskarżonych A. N. i E. S., bo w trakcie jednego z tych przesłuchań, z których zeznania świadka zostały ujawnione na rozprawie głównej, rozpoznał on obu tych oskarżonych (k. 75 akt sprawy II K 602/18). Bez tych zeznań nie byłoby możliwe ustalenie, że osoby te brały udział w czynnościach, jakie im sąd pierwszej instancji przypisał. Dlatego też uwzględnienie tego uchybienia z urzędu dawało podstawę do uniewinnienia tych oskarżonych na podstawie art. 17§1 pkt 1 k.p.k., ponieważ bez dowodu z zeznań P. W. nie było innych dowodów na podstawie, których można było ustalić, że brali oni udział w popełnieniu przypisanego im czynu. Utrzymanie orzeczenia w mocy, wobec stwierdzonego z urzędu uchybienia określonego w art. 438 pkt 2 k.p.k., byłoby zatem rażąco niesprawiedliwe, ponieważ wskutek naruszenia przepisów postępowania doszło do wydania wyroku skazującego wobec A. N. i E. S., a rozstrzygnięcie to zostało oparte na zeznaniach świadka, które nie mogły służyć za dowód.

Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności

Powody te zostały przedstawione w poprzedniej sekcji uzasadniania wyroku.	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
1.8. <u>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Pkt od 1 do 6 wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 września 2020 r., sygn. akt XVIII K 292/18 poprzez uniewinnienie wszystkich oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów.	
Zwiążle o powodach zmiany	
Powodem zmiany wyroku były uwzględnione na wnioski odwołujących opisane w sekcji 3 uzasadniania wyroku zarzuty apelacji oraz uwzględnione z urzędu uchybienia opisane w sekcji 4 uzasadniania wyroku.	

1.9. <u>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	Wobec uniewinnienia oskarżonych na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

7. PODPIS
Ewa Leszczyńska-Furtak Zbigniew Kapiński Paweł Dobosz

1.11. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego T. N. adw. E. V..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonego		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. <u>Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	2

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego T. N. r. pr. J. C.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonego		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.13. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego Ł. J.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia	całość rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonego	

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.14. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego A. N.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonego	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

<u>1.15. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego E. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonego		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana